

РЕШЕНИЕ

№ 5344

гр. София, 22.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 27.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5286** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл.84 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Д., лице от мъжки пол, [дата на раждане] в И., гражданин на И., с ЛНЧ [ЕГН], чрез упълномощен адвокат И. от САК, против Решение № ВР-7/13.05.2022г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците З. С., с което не е допусната последваща молба с рег.№УП-12863/04.05.2022г. до производство по предоставяне на международна закрила.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че същото е постановено, при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните разпоредби, тъй като са налице нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на молителя. Сочи се още, че решаващият орган не е обсъдил наведеното обстоятелство относно религиозната принадлежност на молителя. В заключение е отправено искане за отмяна на оспореното решение.

Прокурорът представи пред съда заключение за основателност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, представените пред съда от жалбоподателя и Справка за ситуацията в И. от ответника.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, възраженията в жалбата, изявленията на жалбоподателя и мотивите в оспореното по делото решение и заключението на прокурора, извърши дължимата служебна проверка на оспореното решение по реда на чл.168 вр. чл.146 АПК, в това число и на основания, които не са наведени в жалбата, както и във връзка с чл.46, пар.3 от директива 2013/32/ ЕС, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Обжалваното решение е връчено на 31.05.2022г., а жалбата до съда е подадена на дата 02.06.2022г. с оглед на което е в срок и процесуално допустима .

По фактите съдът приема следното:

М. Д. е лице от мъжки пол, [дата на раждане] в И., гражданин на И., етническа принадлежност: персиец, вероизповедание: православен християнин семейно положение: неженен , ЛНЧ [ЕГН].

За първи път е подал молба с Вх. № 6639/11.11.2016г. С решение № 17355/12.12.2017г. на председателя на ДАБ - МС му е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е влязло в сила – предвид постановеното отхвърляне на жалбата с Решение № 1170/23.02.2018г., оставено в сила с Решение на ВАС № 8128/15.06.2018г.

С последваща молба с рег. № УП 12863/04.10.2019г. чужденецът отново е сезирал органа с искане за закрила, като е посочил ново обстоятелство – активното изповядване на християнска религия и наличието на пет татуировки с християнски символи на видни места по тялото му. Към молбата е представено уверение от енорийски свещеник към храм „Света Неделя“ от 04.09.2019г. Представена е и Справка за И., изготвена от фондация „Център за правна помощ – Глас в България“. С Решение № 7699/06.12.2019г., постановено по адм. дело № 12737/2019г. по описа на АССГ, преписката е върната на органа за ново разглеждане и произнасяне по последващата молба. С оглед изпълнение на дадените задължителни указания, с М. Д. е проведено интервю на дата 07.01.2020г., при което оспорващият твърди, че са налице нововъзникнали обстоятелства, свързани с направата на татуировки по ръцете му. На едната му ръка са татуирани обидни квалификации срещу Х., а на другата е изобразен И. Х.. Твърди, че ходил до израелското посолство и агенти от И. са го следели. По отношение на приемането на християнската религия Д. посочва, че се насочил към нея след разкази на негови приятели. Според него, той никога не е бил мюсюлманин, защото това не е истинската религия на И.. Ислямът проповядва насилие и нетърпимост към другите религии и всяко неуважение към него се наказва със смърт. Тази религия е наложена насилствено в страната. Бил е привлечен от християнството от това, че християните благодарят на бога за всичко, което им се дава. Решил е да се покръсти и го е направил с голям ритуал. Като християнин се чувствал по-спокоен. Всеки ден посещава църквата и отец Т. му помага да научи повече за християнството. По време на интервюто изрежда част от десетте божии заповеди. Погрешно описва други библейски сцени и догми. Д. е представил свидетелство за свето кръщение № 168 от 01.09.2017 г. издадено от Т. Казакин, от енорийската църква „Света Неделя“ в [населено място], видно от което същият е

приел християнската вяра. Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е приел, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал решение Решение № 1796/29.07.2020г., с което отхвърля молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. С решение № 5743/22.10.2020г. по адм. дело № 7610/2020г., е отменено Решение № 1796/29.07.2020г. на Председателя на ДАБ при МС. Съдът е върнал административната преписка на същия административен орган, за ново произнасяне, съобразно мотивите на съдебния акт. Срещу така постановеното решение е образувана касационна жалба пред ВАС. С Решение № 971/26.01.2021г., постановено по адм. дело № 12836/2020г. по описа на ВАС, решението на АССГ е отменено, като жалбата на молителя срещу Решение № 1796/29.07.2020г. на Председателя на ДАБ при МС на РБ е отхвърлена.

В мотивите на съдебно решение № 971/26.01.2021г., постановено по адм. дело № 12836/2020г. на ВАС, са формирани изводи, че „не се установява Д. да е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, а само на твърдения за евентуални негативни последствия. Още повече, че от обясненията му е видно, че той не иска да остане да живее в България, притеснявайки се за неговата сигурност, а иска само да получи паспорт, с който да отиде в И.“, както и че чужденецът напълно съзнателно и целенасочено е предприел поведение, за да получи международна закрила и спрямо него не намират приложение разпоредбите, както на чл. 8, така и чл. 9 ЗУБ.

С последваща молба с рег. № УП-12863 от 04.05.2022г. на ДАБ при МС, жалбоподателят е поискал предоставяне на закрила от Република България.

Към повторната молба е представено и се съдържа по преписката заверено становище от 01.04.2022г., изготвено от експерт психолог за проведена консултация и оценка на уязвимост за М. Д..

По така подадената последваща молба е постановено процесното Решение № ВР-7/13.05.2022г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците. Със същото е отказано допускането на последващата молба до производство по предоставяне на международна закрила.

Процесното оспорено решение е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ. За да постанови този резултат, в мотивите на оспореното решение е прието следното :

„Предвид оценяването, че в конкретния случай няма обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата в държавата му по произход – И., за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в И. следва да е изключително, каквото видно от приложената към настоящата молба, справка за И. с вх. № МД-240/11.04.2022г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС – към делото и информацията, съдържаща се в нея, за обстановката в държавата по произход на молителя, то не е. Обстановката в И. остава непроменена, както е била към момента на решение № 1796/29.07.2020г. на ДАБ – МС, потвърден от ВАС и влязъл в сила.“ В така изложеното си искане М. Д. реално не предоставя никакви нови писмени доказателства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Прието е, че освен представеното към молбата становище за освидетелстване му и със заключение за принадлежност към уязвима група, друго нищо не било представено, молителят бил

уведомен за необходимостта да представи писмени документи към последващата молба, което изискване не е изпълнил.

Становището не е прието като ново доказателство от съществено значение за личното му положение. Той предоставил тази подкрепяща информация след като се е запознал с правната уредба само и единствено с цел допускане на последващата му молба до производство. Процедурата за последващи молби не била средство за поправянето на собствени грешки и небрежност при попълването на преписката с факти и обстоятелства.

Според административния орган, след направен анализ на поведението на чуждия гражданин в производството за предоставяне на международна закрила в ДАБ – МС, събраните по преписката документи и „общодостъпната информация за А.“, се установявало, че М. Д. правил опит да се представи като уязвимо лице. Също е прието в оспореното решение, че бежанската история на иранския гражданин е подробно анализирана в предходното производство и е преклудирана, като е била оценена за неоснователна за търсената закрила, според интервюиращият орган. Липсата на писмени доказателства според закона идвала да покаже, че чуждият гражданин преви опит да се представи за уязвимо лице единствено с цел пускане на молбата му до производство за международна закрила и получаването на такава.

Органът е позовал на 14-дневният срок от подаването на молбата, предвиден по чл.76б, ал. 1 ЗУБ, в рамките на който интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, без да се провежда лично интервю взема решение с което допуска или не последващата молба до международна закрила. Формиран е извод, че процесната последваща молба чужденецът не се позовавал на никакви нови и обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход, същата е приета за недопустима.

По тези съображения, с процесното решение, на основание чл.76б, ал.1, т.2 отн ЗУБ, не е допусната последваща молба № УП-12863/04.05.2022г. на ДАБ – МС, подадена от М. Д., до производство за предоставяне а международна закрила. .

Пред съда жалбоподателят лично и чрез адв. И. ангажира като доказателства амбулаторен лист от 31.03.2022г. съдържащ печат на д-р Д. К., психиатър, като основната диагноза е с код по М. (Международната класификация на болестите) F43.1 Постравматично стресово разстройство, представени са две рецепти за различни лекарства, изписани от същия лекар на М. Д. и от същата дата.

В хода на административното производство е приобщена справка за ситуацията в И. в частта за общото положение в страната се обсъжда държавното устройство и изборите в И., за инциденти, свързани със сигурността в някои райони и мерките на държавата. В тази част е посочено, че иренските власти не обръщали особено внимание на лица, неуспели да получат убежище зад граница лица при евентуалното им завръщане на последните в И., включително и за дейности извън И. и във връзка с подадените молби за закрила. Останалите данни за присъди и арести, не касаят изрично християнското малцинство в И.. Тази справка няма данни за здравеопазването в И. и за лечението на психиатричните заболявания.

По задължение от съда, ответникът представи като актуална справка за И. към 18.04.2022г. в която обаче не се съдържат данни, посочени изрично в определението на съда от 15.06.2022г. – съдът е изискал справката за И. и по-специално за положението на християните в И., в това число и за отношението на властите към завърнали се ирански граждани след пребиваване в чужбина и конкретно за лицата,

които са сменили традиционната си религия ислям с друга религия. Данни за положението конкретно на християните няма, има общи данни за етническите малцинства – в частта за рисковите групи по т.4. Така според справката, прилагането на смъртното наказание от страна на иранското правителство засяга непропорционално етническите малцинства в страната, в предварителен арест властите са подлагали членове на малцинствени етноси и религиозни групи многократно на по-тежки физически наказания, включително изтезания, отколкото други затворници, независимо от вида на престъплението, в което са обвинени. Тези етнически малцинствени групи съобщавали за политическа и социално-икономическа дискриминация. – азерски кюрдски и арабски ахваски общности, азербайджанците и лорите, има данни за суфизма, които религии нямат нищо общо с християнството. На следващо място в справката, представена пред съда, се съдържат данни за достъпността и ниво на здравеопазването в И., твърди се, че в Т. има болници на високо международно ниво. Не се съдържат данни за психиатричните заболявания. Съгласно Протокол от 04.05.2022г., връчен лично на жалбоподателя, същият е информиран за задължението му да представи писмени доказателства за новонастъпили обстоятелства, свързани с личното му положение и държавата му по произход в 7-дневен срок. След тази дата няма данни за представени допълнителни доказателства към молбата за закрила.

Видно от процесната последваща молба, представена на лист 15 от делото, същата е заведена с рег. № 0-2277/29.04.2022г. на СДВНЧ и впоследствие заведена с регистрационен номер УП – 12 863/04.05.2022г. на Държавната агенция за бежанците. Следователно, молбата е подадена на 29.04.2022г. чрез Дирекция Миграция, като компетентният да я разгледа орган е завел молбата на дата 04.05.2022г.

Правни изводи на съда:

Оспореното решение от формална страна е издадено от компетентен по длъжност орган - служител на ДАБ, определен за интервюиращ орган. Също от формална страна оспореното решение съответства на изискванията за административен акт, тъй като съдържа в достатъчна степен фактически и правни основания за издаването му, позволяващи да се провери волята на органа - както изискват чл. 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2013/32.

Спазено е изискването по чл.12 от същата директива, жалбоподателят да бъде информиран за задължението си да обоснове своята молба - видно от протокола от 04.05.2022г.

Спазен е срока, предвиден в закона, в който органът е имал правомощие да постанови изрично решение по чл.76б, ал.2 ЗУБ. Видно от чл.76б, ал.1 ЗУБ, процесното решение е следва да бъде взето в 14-дневен срок от "подаването на последващата молба за международна" закрила. В случая, съгласно даденото тълкуване на правото на ЕС с Решение на съда от 25 юни 2020 година, по дело VL, C - 36/20 PPU, ECLI:EU:C:2020:495, конкретно от отговора на първия въпрос, т.54 от мотивите, в които, но не само, ясно се разграничава подаването на молбата до некомпетентен орган, който няма право да я регистрира и разгледа, в това число за допустимост, като от момента на подаването на молбата, лицето се счита за кандидат за международна закрила.

"54 В това отношение член 6, параграф 1, първа алинея от Директива 2013/32 предвижда, че когато лице подава молба за международна закрила до орган, който

съгласно националното право е компетентен да регистрира подобни молби, регистрацията се извършва не по-късно от 3 работни дни след подаването на молбата. Що се отнася до член 6, параграф 1, втора алинея от тази директива, в него се уточнява, че ако молбата за международна закрила е подадена до други органи, които има вероятност да получат подобни молби, но не са компетентни да направят регистрацията съгласно националното право, държавите членки се уверяват, че регистрацията се извършва не по-късно от 6 работни дни след подаването на молбата. " Така по т.68 и с отговора на първи въпрос от същото решение, съдът е приел, че: "член 6, параграф 1, втора алинея от Директива 2013/32 трябва да се тълкува в смисъл, че съдия следовател, сезиран за да се произнесе по задържането на незаконно пребиваващ гражданин на трета страна с оглед на връщането му, е сред „другите органи“, посочени в тази разпоредба, които има вероятност да приемат молби за международна закрила, но съгласно националното право не са компетентни да ги регистрират."

Систематичното място на член 6 от Директива 2013/32 се намира в глава 2 „Основни принципи и гаранции“, а член 6 е озаглавен "Достъп до процедурата", като не прави разграничение между първа и последваща молба за международна закрила. Видно от отговора на втори въпрос от същото решение на Съда на ЕС, този "друг орган" - в казуса по настоящото дело орган при Дирекция Миграция - МВР, е задължен да предаде преписката на компетентния орган - в случая на орган при ДАБ, за да извърши регистрацията на молбата по реда на Директива 2013/32 и в сроковете посочени в чл.17 от подаването на молбата.

Идентично в казуса по делото процесната молба за международна закрила е подадена до „друг“ некомпетентен орган при Дирекция Миграция - МВР, на дата 29.04.2022г., но е регистрирана пред компетентния да я разгледа орган, в това число по допустимостта едва на 04.05.2022г.

В чл.76б, ал.4 ЗУБ, законодателят е установил, че за молби, подадени по реда на чл. 58, ал. 4, срокът по ал. 1 започва да тече от получаването на молбата в Държавната агенция за бежанците. От своя страна чл.58, ал.4 от ЗУБ има предвид подаването на молбата пред некомпетентен орган, който следва да я представи не по-късно от 6 работни дни от първоначалното подаване на молбата. Посоченото транспонира правилно чл.6, параграф 1, алинея втора от Директива 2013/32, обсъдена по-горе.

В случая законодателят в чл.76б, ал.4 ЗУБ, макар и да е употребил термина "от подаването на молбата", термин по правото на ЕС, има предвид срок от фактическото постъпване на молбата за международна закрила - най-късно до 6 дни от датата, на която е подадена.

В чл. 76б, ал.4 ЗУБ във връзка с ал.1 от същата разпоредба, следователно, определя максимален срок от 20 дни от датата на подаването на молбата до некомпетентен орган за постановяване на решение по допустимостта - 14 дни по чл. 76б, ал.1 ЗУБ плюс 6 дни по чл.58, ал.4 от ЗУБ от подаването на молбата до некомпетентен орган.

Следователно, процесното решение по допустимостта на процесната молба, като постановено на дата 13.05.2021г., е постановено 14-дни след "подаването" на молбата за международна закрила по смисъла на чл.6 от Директива 2013/32- на дата 29.04.2022г. пред Дирекция Миграция.

Без правно основание в мотивите на оспореното решение, органът е

разширил преценката за допустимост на процесната последващата молба, като е разгледал и преценил по същество представеното становище и е приел, че същото е представено само и единствено за да се представи като уязвимо лице и да обоснове допускане на последващата молба за закрила. Този извод е оценъчен и представлява преценка по същество на становището 01.04.2022г. Неправилността на този извод се потвърждава и от представените медицински документи пред съда - от 31.03.2022 г. и за психиатрично заболяване – Постравматично стресово разстройство, предвид посочения код в амбулаторния лист по М.. Очевидно се касае за лице от уязвима група, съгласно пар.1, т. 17 от ДР на ЗУБ, установено от компетентен орган – лекар психиатър.

Видно от чл.33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32: молбата е недопустима, единствено ако: „г) молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.“ Според Съда на ЕС, член 33, пар.2 от Директива 2013/32 изброява изчерпателно положенията, при които държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима - така Решение от 19 март 2019 г., I. и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 76). Изчерпателният характер на изброяването по член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 се основава както на текста на този член, по-специално на думата „единствено“, която предхожда изброяването на основанията за недопустимост, така и на целта му, която, както Съдът вече е констатирал, се състои в смекчаване на задължението на компетентната държава членка да разгледа молба за международна закрила, като определи случаите, в които такава молба се счита за недопустима - Решение от 17 март 2016 г., M., C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, т. 43.

Съгласно чл.13, ал.2 ЗУБ, подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. От своя страна този раздел на глава шеста от ЗУБ е озаглавен "Процедура по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила", а съгласно чл. 76а и чл.76б, интервюиращият орган се произнася по допустимостта на молбата единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю. При проверката за съответствие на националната норма - чл.13, ал.2 ЗУБ и чл.33, пар.2, буква г) от директивата, е видно, че българската държава прилага само част от основанията по нормата на директивата - като не включва хипотези „когато не са се появили“ нови елементи или факти, свързани с условията за предоставяне на международна закрила. Българската държава се е ограничила само до процесуални разпоредби във връзка с недопустимостта на последващите молби за международна закрила, като е приела, че молителят е задължен да представи писмени доказателства за нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, за да обоснове допускането до разглеждане на

молбата му по същество.

Българската държава е транспонирила само частта от разпоредбата на директивата, касаеща „представяне от кандидата на нови елементи или факти“. Очевидно се касае за две основания - представени от кандидата нови елементи и факти, и различно основание - *когато са се „появили“ нови елементи или факти, свързани с условията за предоставяне на закрила, което основание очевидно касае данни, събрани служебно от органа, разглеждащ молбата* (.).

Освен това според чл. 33, пар.2, буква г) от Директивата не се изисква същественост на новите елементи и факти, а само да са относими към основания за предоставяне на международна закрила. Според чл.40, пар. 2 и пар. 3 от Процедурната Директива. При вземане на решение относно допустимостта на последваща молба, следва да се извърши предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, и ако е заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и *те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице*, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II.

Изискването за същественост по чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ следва да се прилага единствено в смисъла, уточнен по чл.40, пар.3 от Процедурната директива - *преценката, дали те увеличават в значителна степен вероятността*, на лицето да бъде предоставена международна закрила.

Следователно, в производството по допускане на последващата молба до производство, не следва да се преценява доколко елементите и фактите обосновават по същество предоставяне на международна закрила, а само дали са нови и дали са свързани с основанията за предоставяне на международна закрила, респективно ако са свързани, те ще увеличават и вероятността молбата да бъде основателна.

Освен горното, в казуса по делото следва да бъде съобразена и съдебна практика и даденото тълкуване на правото на ЕС с Решение на Съда от 10 юни 2021 г. , по дело LH, C-921/19, ECLI:EU:C:2021:478 на чл. 40, параграф 2 от Директива 2013/32/ЕС и чл.4, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС, че не допуска национално законодателство, съгласно което документ, представен от кандидат за международна закрила в подкрепа на последваща молба, автоматично се приема за непредставяващ „нов елемент или нов факт“ по смисъла на тази разпоредба, когато автентичността на този документ не може да бъде установена или източникът на такъв документ не подлежи на обективна проверка.

Едва след преценката за допустимост на последващата молба преценката на решаващия орган трябва да се отнася *до въпроса дали новите елементи и факти, които са се появили или са били представени от кандидата, могат да увеличат в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице*, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. (т.53) Така, ако обстоятелството, че първата молба вече е била предмет на пълна проверка, оправдава държавите членки най-напред да

преценят допустимостта на последващата молба с оглед по-специално на наличието в нейна подкрепа на нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, все пак посоченото обстоятелство *не може също така да обоснове при това предварително разглеждане преценката на тези елементи или факти да не се извършва в съответствие с член 10, параграф 3, буква а) от Директива 2013/32 и (...) в съответствие с член 4 от Директива 2011/95.* (т.59)

На основание всичко изложено, следва да се приеме, че необосновано в мотивите на оспореното решение е прието, че към последващата молба за закрила не е представен нов документ, който обуславя допустимостта на последващата му молба за закрила до производство, в което производство в сътрудничество с молителя, т.е. след провеждане на лично интервю, както изисква даденото тълкуване на чл.40 от Директива 2013/32 във връзка с чл.4 от Директива 2011/95, с Решение на Съда от 10 юни 2021 г. , по дело LH, C-921/19, ECLI:EU:C:2021:478, следва да се разгледа и оцени този документ и съдържащите се в него данни за заболяването на жалбоподателя, както и твърдението, че ако бъде върнат, няма да получи адекватно лечение.

Неправилно в мотивите на оспореното решение е извършена преценка, че чужденецът се е снабдил с документ за психологическото си състояние за да обоснове допустимост на последваща молба за закрила както и извода за преклудирание на заявените основания. Както се посочи, дори и при пълно разглеждане **на предходна молба и влязло в сила решение, преценка като процесната, ще бъде в противоречие с приетото от Съда на ЕС – т. 59 от Решение на Съда от 10 юни 2021 г. , по дело LH, C-921/19.** С тази преценка органът е допуснал съществено процесуално нарушение, като е надхвърлил преценката по допустимост на последващата молба, което обуславя отмяна на решението.

Що се касае до елементите, изложени в последващата молба за закрила, безспорно се касае за нови факти относими към ЗУБ, които елементи следва в сътрудничество с молителя да бъдат разгледани по същество. В процесната последваща молба като нови обстоятелства са посочени следните:

-Драстично влошаване на здравословното състояние на М. Д., състоянието му изисквало експертно наблюдение и терапия, с посоченото попадал в пар.1, т.17 от ДР на ЗУБ, състоянието му никога не било разглеждано от гледна точка предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл.9, ал.8 ЗУБ.

-Претендира, че евентуалното му връщане в страната му по произход немало гаранции, че ще бъде третиран и лекуван адекватно. Позовал се е на решение от 18.10.2014г. по делото А. С-562/13 относно връщането на гражданин на трета страна, страдащ от сериозно заболяване в страна, където няма подходящо лечение, би нарушило принципа за забрана за връщане.

-На трето място се претендира дълбоката обвързаност с християнската общност, към която принадлежи и участие в богослужения. Позовал се е на съдебната практика по съединени дела С-71/11 и С-99/11, на Съда на ЕС, според които „не може разумно да се очаква от търсецо убежище лице да се откаже от изповядване на своята вяра или да прикрива който и да било от

другите основни елементи на своята идентичност, за да избегне преследване, без да е налице опасност от застрашаване на правата.

Видно от националната съдебна практика в казус за лице от И., приело християнството - Решение № 1966/16.02.2021г. по адм.д. 12011/2020г. на ВАС,

1) Прието е, че не може съдът за пръв път да се произнесе по представени пред него доказателства – в казуса по настоящото дело това са доказателства за психичното заболяване на жалбоподателя - медицинските документи, представени пред съда, издадени от психиатър. Органът следва със съдействието на лицето в производството по предоставяне на международна закрила да прецени доказателствата и твърденията за влошено здравословно състояние и, че за психиатричното заболяване няма адекватно лечение в И., като основание за прилагането на принципа за невръщане. Тези елементи са относими към предоставяне на статут по ЗУБ.

2) ВАС се е позовал на решението от 04.10.2018г. по българското дело Ф., С-56/17 пред Съда на ЕС, конкретно относно посоченото в него, че според страната по произход на търсеция убежище, а тя е И., деяния, свързани с упражняването на свободата на религия, като приемане на друга религия или религиозен прозелитизъм, се наказва със санкции, които се непропорционални и дискриминационни и дори чрез смърт, е достатъчно за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на чл.9 от Директива 2011/95, ако се окаже, че такива санкции действително се прилагат и търсецият убежище се излага на установен риск, те да му бъдат наложени, в случай, че се завърне в тази страна. Според цитираното решение на ВАС, правилно е приетото от първоинстанционния съд, че решаващият орган не е разгледал положението на тази група лица. Предвид, че е изминал един значителен период от време от разглеждане на молбата до момента, то ситуацията в И. относно лицата, сменили исляма с друга религия, следва да бъде обсъдена в актуален контекст. Идентично, както жалбоподателя, в решението на ВАС е цитирана и съдебната практика по съединени дела С-71/11 и С-99/11 на Съда на ЕС, според които „не може разумно да се очаква от търсецо убежище лице да се откаже от изповядване на своята вяра или да прикрива който и да било от другите основни елементи на своята идентичност, за да избегне преследване, без да е налице опасност от застрашаване на правата.“. ВАС допълва: „Всъщност, преследването не престава да бъде преследване поради обстоятелството, че при завръщането си в своята държава по произход, лицето може да покаже, че се въздържа и упражнява дискретно своите права и свободи, (..) или се отказва от практикуването на своето вероизповедание.“

Тезата за активно участие в църковния живот, е основание за допускане на молбата до производство, видно и от Решение № 7917/01.07.2021г. по адм.д. 2170/2021г. също на ВАС. Така в мотивите на съда по този въпрос е прието следното: *"Безспорно е, че С. участва активно в църковния живот и това се установява от представеното застъпително писмо на (...). Тези обстоятелства навеждат на извод за наличието на поведение, насочено към афиширане на религиозната му принадлежност, което от своя страна,*

според събраната от ДАБ информация, възпроизведена в оспореното пред съда решение № 2113/05.10.2020 година, би могла да доведе до сериозни последици в родината му." По делото е отменено първоинстанционното решение и жалбата е уважена, участието в богослужение е прието за елемент, относим към предоставянето на международна закрила, във връзка с който органът е следвало да събере доказателства.

Посоченото в последното съдебно решение най-малкото доказва, че в оспореното решение на интервюиращият орган неаргументирано е приел, че *обстановката в И. остава непроменена, както е била към момента на решение № 1796/29.07.2020г. на ДАБ – МС, потвърден от ВАС и влязъл в сила.* Видно от цитираното решение по адм.д. 2170/2021г. на ВАС, дори информацията от ДАБ, при участие в богослужение, би могла да доведе до сериозни последици в родината му. Твърдението, че жалбоподателят участва в богослужение, е изисквало органът да събере служебно доказателства за актуалната ситуация в страната му по произход. Въз основа на справката от 11.04.2022г., цитирана в оспореното решение, буквално три страници, без в същата да се споменава дори думата християнин, не може да се приеме, че ситуацията е непроменена. Твърди се ново обстоятелство – участие в богослужения, което очевидно от цитираната съдебна практика - Решение № 7917/01.07.2021г. по адм.д. 2170/2021г. на ВАС, е обстоятелство, относимо към предоставянето на международна закрила и органът следва да събере и оцени актуална информация. Също в казуса по делото органът неправилно е приел, че всички основания са преклудирани. В производство по същество следва да се разгледат твърденията за продължаващата дълбока обвързаност с християнската общност и активното му участие в богослужения. Според решението на ВАС, следва да бъде разгледана актуалната обстановка в И. по отношение лица, променили религията си. Що се касае до такива лица, не само пред съда, но и в хода на административното производство е събрана изключително оскъдна информация по този въпрос. Данни за законодателството и ситуацията в И. от различни източници, се съдържа в съдебната практика - заключение и съдебно решение по преюдициалното дело Ф. на Съда на ЕС, както и по националното дело. Няма данни, че законодателството в посочената област се е променило.

Всичко изложено обуславя извод, че процесната последваща молба неправилно не е допусната до производство. Наведените три основания, в това число и подкрепени с представените по делото медицински документи, както и съдебната практика на ВАС, обосновават извод, че:

-Неправилна е преценката на органа, че се злоупотребява с право като последващата молба се обосновава с писмено доказателство за принадлежността на жалбоподателя към уязвима група - заболяване, неправилно не е преценявано като относимо за допускане до производство и твърдението, че при връщането му в И., няма да получи адекватно лечение, което въобще не е преценявано, в това число на основание цитираната по този въпрос съдебна практика на Съда на ЕС по делото А., С-562/13 – забраната за връщане. Следва в производството да бъдат разгледани и представените пред съда медицински доказателства. Следва да се спази

чл.6, ал.1 ЗУБ – относно установяването на всички относими към производството обстоятелства от органите на ДАБ, в това число със съдействието на кандидата за закрила за установяването им.

-Неправилен е изводът, че са преклудирани останалите твърдения - свързаните с религиозната принадлежност и за участие в богослужения. Видно от съдебната практика на ВАС следва да се разгледа актуалната обстановка, в това число поради изминал период от време от предходната молба, следва да се събере и допълнителна информация за участието на М. Д. в богослужения. Не могат да се приемат за преклудирани факти и обстоятелства, които са преценявани в противоречие със съдебна практика на Съда на ЕС, а в случая и с практиката на ВАС за лица като жалбоподателя.

Изложеното обуславя основателност на жалбата по делото, съдът следва да отмени процесното решение, като върне преписката на компетентен интервюиращ който на основание чл. 76б, ал.1, т.1 от Закона за убежището и бежанците, издаде решение за допускане на процесната последваща молба до производство по предоставяне на международна закрила.

На основание изложеното и чл.85, ал.3 от Закона за убежището и бежанците, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Д., гражданин на Ислямска република И., с ЛНЧ [ЕГН], Решение № ВР-7/13.05.2022г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците З. С., с което не е допусната последваща молба с рег.№УП-12863/04.05.2022г. на Държавната агенция за бежанците, подадена от същото лице, до производство по предоставяне на международна закрила.

ВРЪЩА административната преписката на компетентния орган при Държавната агенция за бежанците, за издаване на решение на основание чл. 76б, ал.1, т.1 от Закона за убежището и бежанците, с което да бъде допусната до производство по предоставяне на международна закрила последваща молба с рег.№УП-12863/04.05.2022г., подадена от М. Д., гражданин на Ислямска република И., с ЛНЧ [ЕГН].

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл.85, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците.

Съдия: